

ORAVECZ TIBOR

Fáj az érzelem

Ülök, mint vad sas madár
Anyjától megfosztva büntelen
Elsodor magányom
De tovább élek – önmagamnak szüntelen

Ember vagyok – homo sapiens
Üldözött gerince a mának

Élek még? – vagy ez az utolsó
Lehelet poharam ajkaira?
Vajon szólhatok még?
Világgal dacolva a sötétségben.

Meddő vagyok
Terméketlen félelem a vágy
Ne-felejts-el-engemei között
Vagy kaktusz
Ezer szem tükrében

Leszámoltam a múltammal legyen befejezve
Béklyóim értékeivel.

Jogtalan voltam Pegazusnál
Teremteni újat, szépet, mint más
Ihletett próféta
Lesz-e még tűz újra alkotni
A kihunyt éveket
Vagy kocsmagőzben pusztul életem?

Válaszolj! S széttépem a végtisztesség szűzhártyáit

Érzem az infarktus szintézisét
Fuldokló kopoltyúímban
A megelevenedett agyhártyagyulladás
Kripta zenéjében
Érzem az elmúlás ismétелhetetlenségét.

Kék madár segít elviselni
 Arcom szaggatottan visszakúszó
 Sebhelyeit
 Mint az egymásba boruló párok csókjait
 ... Fáj az érzélem röpke gondolata.

Nihil ad ego

Voltam nyomdász, kék virág
 Enyém volt az egész világ
 Enyém volt az út az égi kis vasút
 Peremvárosok lányai... virágai
 Nappalok vad harcának... esti bájai
 Én voltam a király... híres Kócos király
 Kopjaköveket raktam... hol elhaladtam
 Volt közötté pici... de volt óriás is
 Álltak mögöttem... mind
 Álltak képzeletem terén
 Remegve nézek
 Foltjaim felé
 Számolom
 Perceimet
 A lassan
 Múló
 Emléket
 Elúsznak
 Az árnyak
 Távoli mesék
 Megyek, zuhanok –
 S némán vállalom sorsom, gyötrelmeim.